СОВЄТСЬКА ДІЙСНІСТЬ

Харків, 8 березня 1942.

Весь час існування московсько-жидівської влади совєтська література настирливо вбивала в голову людям, що вони тепер живуть за такого ладу, який утворює зовсім «новий побут», де все, властиве буржуазному устроєві, повинно зникнути разом із знищенням умираючої кляси буржуазії.

Щоб обґрунтувати такі твердження, було написано багато різних оповідань, романів і взагалі всяких «творів» на «соціяльне замовлення» хазяїв-жидів, а щоб більше переконати людей, що «новий побут» справді існує, було притягнено за вуха «наукові» показники совєтської статистики.

Совєтська література розмальовувала цей «новий побут» найкращими фарбами, подавала образи членів «нової сім'ї», «нової» людини з «новим» вихованням, «новими» взаєминами між людьми і загалом з усім «новим», бо, коли вірити московсько-жидівським шахраям, справжнє людське життя починається для всього людства лише з дня утворення совєтського ладу, тобто з дня нічим неприхованого панування жидівського кагалу.

Поширювались такі брехні і за кордоном, де не було ще совєтської влади, але де жидівство володіло ліберальною, радикальною та комуністичною пресою, радіом і загалом усім, що було потрібне для жидівської аґітації. Одночасно на різних виставках, ярмарках та з'їздах демонструвались показники совєтської статистики, яка доводила, що за совєтської влади неодмінно утворюється земний рай, де нема безробітних, ліквідовано проституцію і ліквідуються, зникають кримінальні злочини.

А тим часом кожній людині, якій випала гірка доля проживати в совєтсько-жидівському раю, було добре відомо, що з року на рік збільшується число кримінальних злочинів, набираючи загрозливого розміру, що хвилі проституції заливають навіть шкільну молодь і що безробіття дедалі поширюється, захоплюючи навіть привілейовану частину членів пануючої партії, звичайно не зачіпаючи жидів, до яких жадне скорочення штатів та совєтський «режим ощадження» не стосується.

Що ж до «совєтської статистики», то кожна досвідчена людина розуміла, що ця статистика є специфічна метода «діялектичних» підробок для жидівських шахраїв.

Відкидаючи геть усю совєтську брехню, звернемось до життєвих фактів.

На протязі багатьох днів автор цих рядків мав змогу досить докладно знайомитися з судовими справами в народніх судах. І те, що колись друкувалось у російському журналі «Судебные драмы», те, що доводилось читати в спогадах відомого судового діяча Коні або про ті судові справи, де виступали відомі адвокати Плевако, Карабчевський та інші, є казка для дітей, коли порівняти з практикою совєтських народніх судів.

Розмір і число кримінальних злочинів за совєтський час свідчать, насамперед, що «новий побут» у совєтському раю,—це справді щось брудне і загрозливе для людського суспільства.

Ось, наприклад, звичайний совєтський службовець, людина, яка народилась у робочій сім'ї за чотири роки до совєтської влади. Кримінальним злочинцем він зробився на 27 році свого життя. Набридло цій людині сплачувати аліменти за сина тій жінці, яка була його дружиною щось із місяць часу. Заробляв він на місяць 350 карбованців, а сплачувати доводилось 25 відсотків, а там ще податки, позика, професійні внески. Одного дня приходить цей батько в гості до своєї колишньої дружини і каже: «Сумую за сином... Хочу нормальних взаємин з тобою». Для такого випадку людина принесла випити. Дивлячись, як батько любовно розважає сина, тоді трохи хворого, жінка радіє. Вона біжить до крамниці, купує закуску. А батько, залишившись з сином, годує його солодким пиріжком, принесеним з собою. Через півгодини після того, як батько попрощався, обіцяючи тепер жити «по-новому», з маленьким його сином трапилось несподіване

—він умер. Батько бере участь у похороні і справляє враження дуже зажуреного нещастям...

Але незабаром було встановлено, що хлопчика струсено солодким пиріжком. Батько, який був жонатий вдруге і сподівався на спокійне життя своєї нової сім'ї без дітей, пояснював свій злочин тим, що, мовляв, «жінки і чоловіки тепер мають однакові права, а жити на 200 карбованців у місяць, сплачуючи півтора десятки років аліменти чужій людині, — це важко...».

Другий приклад: дві дівчини, які живуть в одній кімнаті разом із старою матір'ю. Дівчата молоді, здорові і взагалі—хочеться жити, а мати заважає. І от однієї ночі дівчата придушили свою матір, уклали труп у кошик і десь приховали його.

Це теж істоти не з злочинницьких кіл, а звичайні совєтські дівчата, які були виховані за совєтської влади.

Візьмімо ще один приклад. Студент другого курсу одного з харківських інститутів Володимир Н. обвинувачувався в крадіжці речей у викладача інституту. На суді встановлено, що Вслодя Н. залишився після смерти батька і весь час жив у матері-вчительки; за якісь батькові виелуги йому призначено пенсію. Через якийсь час Володина мати вийшла заміж за комуніста-жида, совєтського професора, і з цього часу для хлопця починається нова сторінка життя у «новій сім'ї». Вітчим та мати хлопчика, завантажені партійними та громадськими обов'язками і роботою в різних організаціях, не цікавляться тим, як росте та виховується хлопчик. Все виховання було нескладне: вітчим бив хлопця за кожну провину, властиву хлоп'ячому вікові, а мати вважала, що вітчим, освічена людина, знає, що робить. Виїхавши на курорт, батьки забули, що хлопцеві треба їсти і мати кишенькові гроші, навіть пенсію облудно від нього відібрали. Хлопець голодував і, не витримавши, продав якісь речі батьків. Коли, повернувшись з курорту, вітчим дізнався про крадіжку, він побив хлопця, а потім побіг до міліції, де наполягав, щоб злочинця посадили до в'язниці, бо «коли справа йдеться про злодійство, він, член партії, навіть і рідного сина не пожаліє...».

А коли з в'язницею нічого не вийшло, хлопця почали гнати з дому. На суді вітчим, як свідок і потерпілий, намагався зробити все, щоб хлопець не вийшов вільним, а потрапив у тюрму, де до суду вже просидів два місяці. Це була звичайна балаканина про «нове» виховання молоді. Крутленький та лагідненький з вигляду жидок-професор, у великих окулярах на рожевому обличчі, базікав те саме, що на всяких зборах та засіданнях тих навчальних закладів, де він вважався за професора. Після суду хлопець, побачивши, що йому немає порятунку від тюрми, зник, і його розшукано було в одній з холодногорських «малін», які при «новому» побуті і вихованні «нової» людини теж не пасли задніх.

На початку війни Володимира Н. було кинуто на оборону «отечества» для врятування того ж «нового» побуту та таких «нових» людей, як його вітчим — жид-професор.

Ми добре знаємо, що Володимир Н., як і інша молодь, яку примусили обороняти те, що калічило її, непогано розібрав справжнього ворога, особливо маючи вітчима-жида. Ми певні, що ту «нову» сім'ю та «нову» людину обороняти молодь, хоч і покалічена «новим побутом», не буде.

Ілля ОПАНАСЕНКО.